

Sedmdesáté výročí vyhlazení Lidic

Proslov na farním shromáždění v Pecce 15. listopadu 2012

Kde se vzalo jméno Lidice? Možná, že někdy před sedmi stoletími takto svoji osadu nazvali příštelci podle sebe, podle člověčenstva, podle pojmenování *l'ud*, *liud*, *lid*. Anebo ji tak nazvali ještě dávnější okoliti usedlíci?

Jak ale nazvat německé okupanty, kteří před sedmdesáti lety proti božím a lidským zákonům, jako hrůzní necitelní roboti vraždili jejich pokojné potomky, bořili jim domy a plenili hroby? Jak je pojmenovat, když oni sami se nepokládali za lidi, ale za rasově čisté árijské pány, za všemu nadřazené *Übermensch*, nadlidi? Jak je patřičně nazvat? Opačně? *Unmenschlich*, podlidi? A v člověčí vývojové řadě potom *Subhuman*, podčlověk? Nebo *Homo malignus*, člověk zrůdný? Anebo *Homo diabolicus*, člověk ďábelský?

Vyhlazení Lidic bylo promyšlenou, monstrózně zstrašující odplatou Němců za atentát na pohlavára SS a zastupujícího říšského protektora Čech a Moravy *Reinharda Tristana Eugena Heydricha*, odplatou fakticky nesmyslnou, protože nikdo z Lidic neměl se smrtelným útokem na toho nacistického katana nic společného.

Krátce před tím, než *Adolf Hitler* poslal Heydricha, tohoto svého pravděpodobného nástupce s „téměř rybíma očima a tváře, z níž šel chlad“ a „s nemůžně širokými boky a zadkem“ do Čech, byl ten jmenován prvním komturem esoterického řádu Černých rytířů SS. Jeho tajným úkolem v Čechách bylo, aby ihned po vyřešení židovské otázky vyřešil otázku českou, tj. vyvezení starobylého českého národa do nehostinné Patagonie a nalezení božského *Schwarzensteinu*, mystického černého kamene, který měl umožňovat nabytí neomezené moci nad vědomím lidí.

Němci v červnu roku 1942 popravili v Lidicích kvůli atentátu na Heydricha 173 tamějších mužů. Do koncentračních táborů odtransportovali 203 lidických žen. V plynových nákladních autech usmrtili 82 lidických dětí. Celou vesnici s kostelem sv. Martina vypálili, rozbořili a srovnali se zemí. Sutinami zavezli obecní rybník. Změnili i koryto potoka. Pokáceli stromy, vytrhali keře. Na hřbitově vykopali a rozbíjeli rakve; mrtvolám strhávali medailonky a vylamovali zlaté zuby. Na pozůstatky močili. S lebkami hráli fotbal. Pomníky a náhrobní kameny odvezli na stavbu kasáren. Potom celé to své satanské dílo zahrnuli zeminou a oseli žitem. Uprostřed ozebračené nivy zela najednou pustá pláň.

Důkladnost Němců zde přece jen poněkud selhala. Jediným nepopraveným mužem z Lidic na území protektorátu totiž zůstal vězněný lidický hutník. Druhým zachráněným mohl být třiasedmdesátiletý lidický farář *Josef Štemberka*. Tomu nabídli volný odchod z obce. Důstojný pán ale zůstal a k popravě sehnané muže posměloval. Zdál se mi sen, kde jsem ho slyšel: „Amen, Amen, pravím vám! Bůh mi vnuknul, abych k němu spolu s vámi prošel smrtí! Ve jménu Ježíše, bratři, obracím se k vám. Jste lid statečný, muži nebojácní. Nebáli jste se zdaleka přijít sem a zde žít a nebudete se příliš bát i umřít zde! Bůh nás přijme ve svou náruč a budeme jak zárodky v matkách našich.“ Potom se postavil se k mužům před hlavně pušek. U norimberského soudu jeden z těch nacistických vrahounů vypověděl: „Lidičtí muži šli volně, zpříma a statečně. Nedošlo k žádným slabošským scénám.“

Němci nabídli faráři možnost záchrany spíš ze záchvěvu přece jen jakési bázně před Bohem či pro zpestření chvíle, než z nějaké blahovůle. Přitom pravděpodobně věřili, že farář se rozhodne odejít. To by pro ně mohlo znamenat jakési jejich uznání. Mohli by si to vysvětlovat i jako náznak božího souhlasu s jejich konáním či božího ústupu před jejich mocí, anebo

dokonce jako naplnění předpovědi německého filosofa *Friedricha Nietzscheho*, že Bůh je mrtvý a že jeho dědicem se stane nadčlověk. Ovlivňovala je asi i domněnka, že Vatikán je na jejich straně, protože papež *Pius XII.* mezi prvními poslal Hitlerovi telegram, v němž mu blahopřeje k záchraně před bürgerbräukellerovským atentátem, anebo jiný telegram, kde mu gratuluje k padesátinám a protože holocaust výslovně neodsuzoval. Ve skutečnosti to údajně měly být projevy, kryjící jeho protinacistické smýšlení a činnost. Po jeho smrti prý izraelská ministryně zahraničí *Golda Meierová* řekla, že statisíce Židů určených na smrt vděčí za své přežití přímým nebo nepřímým zásahům tohoto papeže. Je však pozoruhodné, že když tento papež po válce exkomunikoval komunisty, že z církve nevyobcoval také Hitlera s řadou jeho předních nacistů.

V modlitbě Páně odříkáváme: „A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim.“ Ano, upřímně a účinně kajícím se Němcům lze zločiny jejich soukmenovců po čase odpustit. Avšak zapomenout na ně nemáme a nesmíme. Fasády národních povah lze různě upravovat a přemalovávat, ale jejich základy zůstávají neměnné. Velký německý básník a politik *Johann Wolfgang Goethe* napsal: „Často jsem pocítil hořký zármutek při pomyšlení na německý národ, který je, co do jednotlivců, tak znamenitý, a tak ubohý jako celek... Je tento národ skutečně probuzen?“ A co český národ? 10. června 1945 na celonárodní tryzně nad společným hrobem lidických mužů československý prezident *Dr. Edvard Beneš* prorokoval: „Nebude však trvat dlouho a budeme slyšet různé všelijak formulované a v systémy vypracované omluvy, výmluvy a omývání všeho toho, čeho se Němci v této válce tak neslýchaně nelidsky dopouštěli.“ Jeho tehdy neuvěřitelná předpověď se bohužel naplnila. S nelogickým, nepatřičným až velezrádným omlouváním za odsun etnických Němců v roce 1945, začal český prezident *Václav Havel*, následovaný předsedou vlády *Petrem Nečasem* a kancléřem *Karlem Schwarzenbergem*. A i když bylo mnohokrát pobouřeně řečeno, že jsou to přinejmenším zavržení hodné projevy opatrnickví, zbabělosti, podlézavosti, zištnosti, prodejnosti, či zaprodanectví, toto omlouvání od části českých politiků pokračuje dodnes. Je neoddiskutovatelné, že samo vysídlení, odsun či vyhnání přibližně dvou milionů Sudetoněmců z ČSR bylo součástí *válečného práva* jako důsledek jejich předcházející masivní vlastizrady a probíhalo na základě Benešova *Ústavního dekretu* o úpravě československého státního občanství. A je pochopitelné, že v těsně poválečném stavu nebyla vždy možná jejich důsledná ochrana před oprávněným hněvem českých občanů anebo počínáním kriminálních živlů.

O hlavních skutečnostech nuceného odsunu tzv. sudetských Němců se záměrně nehovoří. Je zamlčováno, že základní myšlenku odsunu vznesl premiér Spojeného království *Neville Chamberlain*, že britská vláda vyjednala s vládami USA a SSSR pro všechny závazný *Protokol Postupimské Konference* z 2. srpna 1945, že samotný odsun byl uskutečněn podle přesného plánu a pod dozorem *Mezispojenecké Komise* a že Německo je doposud vázáno *Smlouvou* mezi ním a spojenci z 26. května 1952, podle níž Německo nemůže už nikdy uplatnit námitky proti spojeneckým státům ani jednotlivcům, že jakékoliv nároky ohledně odsunu mají Němci předložit a uplatňovat tehdejším vítězným mocnostem, tj. USA, Velké Británii a Rusku a že *veškerý majetek* německé vlády a jednotlivých Němců na území ČSR přešel do plného vlastnictví ČSR a jeho občanů jako malá část povinné reparační splátky za Němci způsobené válečné škody.

Dr. Edvard Beneš ve svém odkazu v květnu 1947 píše: „Hitlerové odchází, avšak snaha o ovládnutí Evropy Německem zůstává. Mohou se najít vlastizrádci, kteří budou opět usilovat i o odtržení Slovenska od České republiky. Bylo by to pošlapání odkazu našeho prvního prezidenta Československé republiky *T.G. Masaryka* a jeho spoluzakladatele *M.R. Štefánika*. Vedlo by to k zániku obou našich národů. Nezapomeňte, že mé *dekrety se týkaly i potrestání*

vlastizrádci, že mají trvalou platnost a potrestejte všechny případné vlastizrádce, ať je to kdokoliv a v kterékoliv době.“

Smíření en bloc je asi nemožné, i když, ano, upřímně a účinně kajícím se Němcům, lze viny jejich soukmenovců po čase odpustit. Jak ale odpouštět, když nedošlo ani k náhradě škod a v Německu se mezi jiným opakovaně vydávají různé tiskoviny, zjemňující, vylepšující a dokonce i oslavující německé válečné zločince? Například memoáry *Liny Heydrichové*, osobní účastnice okázalé slavnosti, kde oddíl Říšské pracovní služby, který bořil Lidice, obdržel po jejím manželovi název Reinharda Heydricha, Němky, jež před třiceti lety prohlásila: „Jsem ještě dnes toho mínění, že úloha, kterou měl tenkrát můj muž, byla čistě pozitivní.“, Němky, jenž v těchto memoárech jako přiměřenou odplatu za pražský atentát považuje holocaust Čechů: „Zavraždění mého muže se pokládalo za něco vyloučeného. Komu mohlo jeho odstranění prospět? Nebezpečí, které by tím hrozilo obyvatelstvu okupovaného území, bylo nasnadě. Zavraždění představitele německé říše museli přece všichni považovat za sebevraždu celé země.“, Němky, jež ze svých starých zápisků o Čechách citovala: „Uprostřed světa války a zmaru existuje země, kde otcové ani synové ve válce nehynou. Jediné čeho se mohou nadát, je, že budou odveleni do německých zbrojních závodů, v nichž vydělají víc peněz, než dostávají němečtí vojáci na frontě, kteří nasazují krk koneckonců i pro tuto zemi.“ Je příznačné, že kniha těchto vzpomínek s libivými svatebními a rodinnými fotografiemi Reinharda a Liny Heydrichových má vyjít v překladu do češtiny i u nás.

Zpuštěné Německo bylo dvakrát na hlavu poraženo, ale přesto se stalo hospodářským gigantem. Díky společné měně Evropské unie - euru dosáhlo mocenského postavení, o něž marně v minulém století usilovalo světovými válkami. Dvakrát přesvědčilo Evropu a svět, že je pro ostatní smrtelným nebezpečím. Ačkoli bylo demilitarizováno, znovu vyrábí zbraně a obchoduje s nimi, znovu má početnou armádu cvičenou v tzv. misích a vlastní už snad i zbraně atomové. A nezdá se, že bude ve svých ambicích zdrženlivé.

Trneme údivem nad lhostejností vedoucích nacistů při prokazování jejich odpovědnosti za hromadné vraždění. Spisovatelé *Jacques Bergier* a *Louis Pauwels* napsali, že uvedli v pochybnost rozum a nahradili ho magií. Říšský vůdce SS a šéf gestapa *Heinrich Himmler* byl pověřen, aby zorganizoval SS nikoli jako policejní oddíly, ale jako skutečný náboženský řád, hierarchizovaný od laických bratří až k představeným. Zasněžení skupiny *Černého slunce Thule*, „studijní skupina germánského starověku“, nazývaná též „Svatyně svatyň“, izolovaní od světa v *Černém řádu* a stojící ve svých vlastních očích mimo dobro a zlo se zavazovali, že budou konat lidské oběti. Hubení *Cikánů* (750.000 mrtvých), mělo tu i magické důvody. Podle představ hlavních odpovědných šlo, podobně jako u *Mayů*, o upoutání příznivé pozornosti *Mocností* lidskými oběťmi. Cikáni, negři a Židé nejsou podle nacistických teorií lidmi v pravém slova smyslu. *Adolf Hitler* prohlásil: „Jsou nám tak vzdáleni jako zvířecí druhy od lidského druhu. Ne že bych Žida nazýval zvířetem,“ upřesnil, „neboť je to bytost cizí přírodnímu řádu.“ Thule bylo ve spojení se zahraničními tajnými lóžemi, např. *Golden Dawn*. Přeměnu zasněžení v nadčlověka měla umožňovat tajemná síla *Vril* podle anglického spisovatele a politika *Edwarda Bulwera-Lyttona* v jeho knize *The Coming Race (Přicházející rasa)*. Duchovní společenství pěti žen, rovněž pojmenované *Vril (Vrilgessellschaft)*, zabývající se studiem a výzkumem telepatických kontaktů s mimozemšťany, stalo se nejvnitřnějším jádrem společenství *Thule*. V něm prý *Adolf Hitler* získal podstatnou část svého vůdcovského charisma. Thule založila pod Himmlerovou patronací oslnivá dlouhovlasá blondýna mimořádných půvabů, vědma a nejzáhadnější žena Třetí říše, Chorvatka *Maria Orsič*. Ta oznámila světu, že mimozemšťané z Aldebaranu, „bytosti světla“, byli duchovně Árijci. Silou *Vril* byla podle ní všeprostupující energie, jíž lze využívat jako mentálně

ovládaný zdroj. Na základě dat Marie Orsič bylo postaveno několik typů létajících talířů. Marie, ač nacistka, prohlásila, že je frustrovaná, protože jí zjevené technologie slouží jen jako stroje na zabíjení lidí. Výzkumný ústav SS *Ahnenerbe* (*Dědictví předků, Světelná lóže*) měl doložit nacistické rasistické teorie původu a nadřazenosti *Árijců* a mezi nimi vůdčí úlohu tzv. *nordické rasy*. Na své výzkumy utratil tento ústav víc peněz než Amerika na výrobu první atomové bomby. Himmler v něm vytvořil zvláštní sekci, zpravodajskou službu, jež se starala o „oblast nadpřirozena“. Esesáci průměrného typu byli však vychováváni spíš jenom na stroje bez duše.

V norimberském procesu proti hlavním představitelům nacistického Německa se na lavicích obžalovaných měli v prvních řadách ocitnout nejdůležitější němečtí ale i neněmečtí *skuteční původci* válečných zločinů, jimiž v podstatě jsou ti, kteří na válce nejvíce bohatli, to jest především zbrojaři, bankéři a hlavně rodina Rockefellerů, k níž nakonec plynou zisky ze všeho. Je charakteristické, že například stíhání bylo zastaveno proti *Gustavu Kruppovi*, šéfovi ocelářského gigantu *Friedrich Krupp AG*, který díky tajné spolupráci se zahraničními zbrojařskými firmami byl fakticky hlavním Hitlerovým dodavatelem zbraní, anebo že byl osvobozen finančník Hitlerových zbrojních projektů, prezident říšské banky a ministr hospodářství *Hjalmar Schacht*, jenž v r. 1931 prohlásil: „Nacisté neumějí vládnout, ale já mohu vládnout jejich prostřednictvím.“ Bankovní domy Schachtovy skupiny poskytly na vybudování a vyzbrojení *Wehrmachtu*, *Luftwaffe* a *Kriegsmarine* zhruba 30 milionů dolarů.

Norimberský proces byl ve skutečnosti jen světovým loutkovým představením. Členy jeho mezinárodního tribunálu, kde hlavní slovo měli Američané v osobách hlavního soudce, jeho zástupce a generálního žalobce, mocně totiž ovládali konspirátoři, to jest především *Rothschildův a Rockefellerův klan*. Všichni v tom tribunálu například jistě věděli, že Hitler a nacistické hnutí obdrželi od *Wall Streetu* přibližně dvacet pět milionů dolarů ve zlatě na financování voleb a zřizování stranických ozbrojených složek SA a SS.

Nebyli obžalováni ani nejdůležitější nacističtí vědci, konstruktéři, inženýři a pracovníci nacistických tajných služeb, protože především Američané si je zamluvili ke svým vojenským a globalizačním účelům, s cílem převzetí moci nad veškerým lidstvem, a to skrze tzv. *Nový světový řád (NWO)*. Americkými tajnými službami byli během roku 1946 zajati a se svými rodinami převezeni do USA, kde byli rychle naturalizováni a včleněni do systému amerických státních mocenských a vědeckovýzkumných armádních složek. Podle dostupných údajů bylo do USA odvezeno asi 3000 těchto odborníků, z nichž 300 představovalo špičky špionážní organizace generála *Reinharda Gehlena* a tajných služeb říšského ministra vnitra *Heinricha L. Himmlera*. A norimberský tribunál jistě věděl, že z pozadí tuto operaci řídil sekretář kancléře Adolfa Hitlera *Martin Bormann*. Takže se nelze divit, že řada oponentů americké politiky a investigativní novináři hovoří o tvrdé germanizaci významné části amerického politického a správního systému a o vlastizradě na americkém lidu.

Kdyby šlo svého času americké vládě skutečně o odstranění fašismu, musela by, podle mínění novináře *Viktora Farkase*, vyhlásit Třetí říši politickou, diplomatickou a také ekonomickou válku. Je skandální, že 30. července 1938 dostal *Henry Ford* přímo od *Hermannu Göringa* „Velkokříž německé orlice“ a že roku 1940 dostal kříž I. třídy téhož řádu viceprezident General Motors *James D. Mooney*. Tato vyznamenání vymyslel *Adolf Hitler* speciálně pro cizince, kteří se zasloužili o Německou říši. Od roku 1922 na Fordův příkaz jeho německé závody posílaly na Hitlerův soukromý účet 50.000 říšských marek jako dar k narozeninám. A je skandální, že ačkoli byla tehdy americká vláda i americká veřejnost dobře informována o nacistické politice vražd a bezpráví a o pronásledování a vyvlastňování židovských občanů, že ještě ve vydání z 2. ledna 1939 titulní obrázek amerického *Time Magazine* uvedl Adolfa Hitlera jako „muže roku“ a Heinrich Himmler shlížel z obálky dokonce dvakrát: 24. dubna 1939 a 11. října 1943. Je málo známé, že dvacetiletý budoucí

americký prezident *John Fitzgerald Kennedy*, podléhající německé propagandě a názorům svého antisemitského otce, jenž byl v letech 1938–1940 velvyslancem USA v Londýně, si v roce 1937 do deníku zapsal: „Dospěl jsem k závěru, že fašismus je pro Německo a Itálii správný.“

Norimberský tribunál, nazývaný také „žvýkači žvýkačky“ nebo „píjáci vodky“, rovněž věděl, že americká *Pattonova armáda* ukořistila v roce 1944 velkou část zlatého pokladu Říšské banky, který Němci ukradli ze zlatých rezerv centrálních bank okupovaných států v tehdejší hodnotě sto miliard dolarů, kterážto velká část „záhadně zmizela“.

Zotročující nadvládní klany globalizátorů, nad nimiž někteří lidé tuší nejtemnější mimozemské síly, skrze norimberské loutkové představení svou měrou přispěly ke kodifikaci mezinárodního trestního práva a k vytvoření samostatného *Mezinárodního trestního soudu* v nizozemském Haagu, obojí samozřejmě v duchu honosného norimberského divadla. USA činnost tohoto soudu zpochybňují například kvůli vyšetřování a stíhání svých zločinných vojáků anebo kvůli vyšetřování zločinů Izraele a rozhodly se tomu vyhnout pomocí sankcí.

O teoriích snažících se tato a podobná fakta vysvětlit se lze přit, ale o faktech samotných nikoli. A byl to americký prezident *Franklin Delano Roosevelt*, který řekl: „V politice se nic neděje náhodně. Když se něco stane, můžeme si být jisti, že to tak také bylo naplánováno.“ Závažné pravdy však jen málokdy vycházejí najevo, těžko jsou přijímány a jen výjimečně bývají oficiálně přiznávány. Vojenský odborník, systémový analytik a spisovatel *ing. Ivo Wiesner* tvrdí: „Vždyť jak lépe kamuflovat realitu spiknutí, než jeho soustavným zesměšňováním, které se časem přetváří v tabu vůči všem snahám spiknutí analyzovat, identifikovat a neutralizovat?“

Když německým nacistům říkám prostě Němci, je to především proto, že tomu tak je, a proto, že Hitlerova vláda, i když se jednalo o diktaturu, byla legitimní, to jest založená na zákonném oprávnění, že byla legální, tj. jsoucí ve shodě s právním řádem a státní mocí a že byla vysoce úspěšná. Němečtí občané, přestože většinou věděli co se děje, tuto vládu, čest výjimkám, nadšeně uznávali. Alespoň dokud jejich armáda vítězila. Švýcarský psychiatr, psycholog a psychoterapeut *Carl Gustav Jung* prohlásil: „Nebylo snadné přihlížet, jak si celé Německo vydechlo, když Hitler, tento psychopat stížený velikášstvím řekl ‚Já přebírám odpovědnost.‘“

Ale Jung také napsal, že podle evangelia nikdo není tak ohrožen jako ten, kdo s vědomím vlastní nevinu druhého soudí a odsuzuje. Napsal, že to, že se příslušník evropské kulturní rodiny mohl dostat až tam, kde jsou koncentrační tábory, vrhá povážlivé světlo na všechny ostatní. A ptal se: „Vždyť kdo nakonec jsme, abychom si mohli namlouvat, že u nás by něco podobného bylo vyloučeno?... S hrůzou jsme zaznamenali, čeho všeho je člověk schopen, a co bychom tedy i my dovedli, a od té doby nás hryže strašná pochybnost o lidstvu, do něhož jsme také zahrnuti.“

Vidíme, že Jungovy obavy se více než naplňují. Rostoucí negace lidskosti a morálky překonává všechny jeho strašné představy. Kolik míst jako Lidice je pouhým stiskem tlačítka během několika vteřin smetáno z povrchu země? Účastní se toho i někteří členové *Evropské unie*. Bohužel, také Český stát bez přímého vypovězení války nasazuje své profesionální vojáky například do Afghánistánu, Iráku či Kosova. Tito čeští vojáci jsou doslova žoldáci, protože sledují vlastní peněžní zisk bez ohledu na oprávněnost konfliktu. Přesto však nové vhledy z nedávné doby naznačují, že spirituální srdce a duchovní centrum příštích lidí bude na území nynějších Čech. K zániku těch nynějších lidí podstatně přispěl „otec atomové bomby“, americký fyzik *Robert Oppenheimer*. Když sledoval první atomový výbuch v *Alamogordu*

v Novém Mexiku, začal si pro sebe odříkávat slova z hinduistického náboženského eposu Bhagavadgita: „Stávám se smrtí, ničitelem světů“.

Protiválečný spisovatel *Erich Maria Remarque*, jehož nacisté zbavili německého občanství, říká, že si způsobujeme tolik obludných násilností, že náš soucit je většinou už dávno vyčerpán. Můžeme se tedy divit, že stále více lneme spíš ke svým psům a kočkám než jeden ke druhému? V jeho románu *Cesta zpátky* německému studentu učitelství, jenž byl v roce 1914 vzat ze školských lavic přímo na frontu a který po demobilizaci zcela vykořeněn poprvé stanul před svými žáčky, prolétlo hlavou: „Čemu vás mám proboha učit? Mám vám povědět, že veškeré vzdělání, veškerá kultura nejsou nic než příšerný výsměch pokud lidé spolu pořád ještě válčí?“

Je zřejmé, že zde nestačí sebeokázalejší soudy, sebeslavnostnější úmluvy, sebelepší záruky, sebedokonalejší pakty či zákony, že bohužel nestačí ani památník s růžovým sadem a dojemným bronzovým sousoším osmdesáti dvou zavražděných lidických dětí v životní velikosti, ani sebevarovnější vzpomínání, jakým chce být i toto.

Zdá se, že náprava někdy vzchází už jen od nejméně zmanipulovaných lidí, jejichž vědomí je probuzeno, jako třeba od jednotlivců, kteří odpírali povinnou vojenskou službu, kdy následkem této revolty byla vazba, výslechy s bitím a opakované věznění anebo mučivé držení v blázincích, neboť napomáhali k tomu, že tato zločinná služba byla u nás před osmi lety u nás zrušena. Od některých takových odpíračů, ke kterým sám patřím, vím, jak je posilovalo pomýšlení na oběť posledního lidického faráře *Josefa Štemberky*, rodáka z Pecky, hrdiny zasluhujícího svatořečení, a to mnohem víc než kanonizace polského kněze *Maximilána Kolbeho*, který ve vyhlazovacím koncentračním táboře Auschwitz-Birkenau dal svůj život za přežití spoluvězně.